

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném za předsedkyně Mgr. Jiřiny Jislové a soudců Mgr. Štěpána Hnaníčka a JUDr. Tomáše Pirka ve věci žalobce: **Jaroslav G.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupeného Mgr. et Bc. Lubošem Klimentem, advokátem, Žďár nad Sázavou, Nádražní 21, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **88 000 Kč s příslušenstvím a částky 88 000 Kč**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. listopadu 2014, č. j. 16C 118/2013 – 74,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé (I.) a ve výroku o nákladech řízení (III.) **p o t v r z u j e .**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 3 400 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. et Bc. Luboše Klimenta.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 86 125 Kč s příslušenstvím ve výroku uvedeném a částku 20 000 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Současně žalobu ohledně částky 1 875 Kč s příslušenstvím a 68 000 Kč žalobu zamítl. O nákladech řízení rozhodl tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 21 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce. Takto rozhodl o žalobě založené na tvrzení, že žalobce byl v pozici obviněného a následně obžalovaného účastníkem trestního řízení vedeného u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 2T 21/2008, a to pro trestný čin zvyhodňování věřitele podle § 256a a odst. 1, 2 trestního zákona. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo

žalobci doručeno dne 21. 12. 2007, obžaloba byla podána dne 7. 2. 2008. Ve věci třikrát rozhodl rozsudkem Okresní soud ve Žďáru nad Sázavou a třikrát v souvislosti s odvoláním žalobce Krajský soud v Brně, pobočka Jihlava. Tento soud v rámci svého třetího rozhodování rozsudkem ze dne 15. 5. 2013, č. j. 42To 52/2013 - 703 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a nově rozhodl tak, že žalobce zprostil obžaloby v plném rozsahu s odůvodněním, že v žalobě popsaný skutek není trestným činem. Pro úplnost žalobce ještě uvedl, že byl v pozici obžalovaného již účastníkem jiného trestního řízení vedeného Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 3T 129/2004 a 13T 10/2008 pro trestné činy podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 256a odst. 1, 2 a § 256a odst. 1, 3 trestního zákona - tedy pro shodnou skutkovou podstatu jako ve výše uvedeném řízení pod sp. zn. 2T 21/2008, která navíc vyplývá z obdobného skutkového stavu, pouze v jiném časovém období. Řízení bylo ukončeno rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 25. 1. 2012, č. j. 13T 10/2008, který nabyl právní moci téhož dne a žalobce byl tehdy uvedeným rozhodnutím opět v plném rozsahu zproštěn obžaloby s odůvodněním, že v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem (přesto však pro v podstatě stejný skutek, pouze posunutý v čase, byl žalobce odsouzen již jmenovaným rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 17. 1. 2013, č. j. 2T 21/2008 - 675). Podle žalobce je tedy zjevné, že byl již od roku 2004 obětí zcela nedůvodných trestních stíhání pro trestný čin zvýhodňování věřitele, přičemž dvě trestní řízení skončila zjištěním, že skutek uvedený v obžalobě není trestným činem. Žalobce proto v souvislosti s tím namítá nesprávný úřední postup - průtahy v řízení vedeném u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 2T 21/2008. Ze spisu vyplývá, že celková doba činila 5 let a 5 měsíců. Tuto dobu nepovažuje za přiměřenou s ohledem na skutečnost, že se jednalo o trestní řízení bez zvlášť složitého skutkového stavu. Žalovaná sama ve svém stanovisku ze dne 4. 10. 2012 sama uznala, že řízení bylo postiženo průtahy, a sice v časových obdobích květen 2009 až červen 2010 a srpen 2010 až únor 2011, kde byl soud zcela nečinným. Podle žalobce z důvodu tohoto dvojího průtahu Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou a z důvodu opětovného rušení rozhodnutí Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou Krajským soudem v Brně, pobočka v Jihlavě pro různé vady, celková doba trvání soudního řízení zcela zbytečně se prodloužila nejméně o 1 rok a 8 měsíců a celková doba řízení 5 let a 5 měsíců je zjevně nepřiměřenou. Žalobce konstatuje, že tyto průtahy v soudním řízení vznikly převážně na straně soudu (tedy státních orgánů) a sám žalobce se na jejich vzniku nijak nepodílel. Dále namítá, že nesprávným úředním postupem obecných soudů považuje i porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě mu vznikla závažná nemajetková újma. Vedení trestního řízení žalobce výrazně zatěžoval, neboť byl nucen vynakládat značné množství peněžních prostředků na hrazení hotových nákladů cestovního a nákladů obhajoby. Žalobce byl již v době zahájení trestního řízení osobou důchodovém věku, neustálým vydáváním odsuzujících rozsudků Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou byl žalobce značně frustrován kvůli jistému pocitu beznaděje a nekonečnosti trestního řízení, jehož průběh byl stále dokola obdobný, tedy význam řízení pro něj je nikoliv nepatrný. Žalobce uplatnil svůj nárok z nesprávného úředního postupu u žalované, avšak ta mu žádnou náhradu nemajetkové újmy nepřiznala. S ohledem na procesní vývoj případu a vynesení konečného zprošťujícího rozsudku odvolacím soudem v květnu 2013 zopakoval žalobce svůj nárok u žalované podáním ze dne 3. 6. 2013, kterým zároveň uplatnil i svůj nárok z titulu nezákonného rozhodnutí. Na toto podání nebylo ze strany žalované nijak reagováno.

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Zdůraznila, že v daném případě nedošlo k nepřiměřené délce řízení vzhledem k tomu, že řízení s ohledem na velké množství věřitelů žalobce a nutnost vypracování znaleckého posudku bylo skutkově i právně složité a délka 5 roků a 5 měsíců je zcela přiměřená okolnostem případu. Požadovanému

zadostiučinění za vydané nezákonné rozhodnutí žalovaná uvedla, že nezpochybnuje skutková tvrzení žalobce ve vztahu k trestnímu řízení vedenému u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 2T 21/2008, avšak konstatuje, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. Zdůraznila, že v předmětném trestním řízení je zcela patrné, že žalobce byl obviněn pro skutek, v němž byl spatřován trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1, 2 trestního zákona a v průběhu trestního řízení bylo zjištěno, že výrazně poškodil některé ze stovky věřitelů, a to především neuhrazením sociálního a zdravotního pojištění. Žalobce byl nakonec zproštěn obžaloby, neboť „v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem“, to však nic nemění na skutečnosti, že na sociálním a zdravotním pojištění nehradil více než 9 000 000 Kč. Žalovaná má za to, že konstatování porušení práva je s ohledem na všechny okolnosti případu dostačující. Navrhla proto zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

Soud prvního stupně poté, kdy vyšel z vyšetřovacího trestního spisu Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, sp. zn. 2T 21/2008, jehož postup v řízení podrobně uvedl ve svém odůvodnění rozsudku a s odkazem na příslušná ustanovení zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v platném znění, dospěl k závěru, že žaloba byla podána z větší části důvodně. Žalobce se v tomto řízení domáhal poskytnutí přiměřeného zadostiučinění z titulu újmy nemajetkové, a to za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 2T 21/2008 a dále přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou předmětným trestním řízením. Pokud jde o nemajetkovou újmu za průtahy v řízení, dospěl k závěru, že v rámci řízení vedeného u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 2T 21/2008 došlo k nesprávnému úřednímu postupu, konkrétně porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Žalobce správně v souladu s § 14 zák. č. 82/1998 Sb. uplatnil svůj nárok na náhradu této nemajetkové újmy v rámci mimosoudního projednání tohoto nároku u žalované, která však poskytnutí zadostiučinění odmítla. Pokud jde o průběh a délku řízení ve věci 2T 21/2008, dospěl soud k závěru, že celkovou délku tohoto řízení, které bylo zahájeno usnesením Policie ČR ze dne 3. 12. 2007 a pravomocně skončeno 15. 5. 2012 je třeba vyhodnotit v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva jako řízení, které trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu. Z tohoto důvodu se zabýval otázkou stanovení výše přiměřeného zadostiučinění, neboť samotné konstatování porušení práva by se podle názoru soudu nejevilo jako dostačující. Vyšlo proto z § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., přičemž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 2301/2009 a při stanovení konkrétní výše zadostiučinění vycházel z částky 15 000 Kč za první 2 roky trvání řízení a ve stejné výši za každý další rok trvání řízení, což za řízení v délce 5 let a 5 měsíců činí částku 66 250 Kč. Pokud jde o kritérium složitosti řízení, pak se z hlediska předmětného trestního řízení jedná o řízení po skutkové i právní stránce složitější, když probíhalo opakovaně na dvou stupních soudní soustavy. Dále bylo třeba v řízení vypracovat znalecký posudek a doplňky k tomuto posudku. Pokud jde o význam řízení pro žalobce, zde soud hodnotil význam předmětného řízení pro žalobce jako vyšší, neboť se jedná o řízení povahy trestněprávní, které zásadním způsobem do života člověka zasáhne. Pokud jde o postup orgánů veřejné moci během tohoto řízení, pak soud prvního stupně nepostupoval zcela plynule a bez průtahů a za podstatné pak považoval soud též skutečnost, že rozsudek soudu prvního stupně byl dvakrát zrušen odvolacím soudem z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Pokud jde o podíl žalobce na délce řízení, žalobce se svým chováním na délce řízení nijak významně nepodílel. Proto soud s hodnocením konkrétních okolností případu dospěl k závěru, že je dán důvod 20 % snížení základní částky s ohledem na složitost řízení, dále důvod pro 30 % zvýšení základní částky pro

činnost soudu a konečně 20 % zvýšení z důvodu vyššího významu předmětu řízení pro žalobce. Z těchto důvodů proto přiznal žalobci za nepřiměřenou délkou předmětného řízení na zadostiučinění částku 68 125 Kč s příslušenstvím ve výroku uvedeném.

Pokud jde o samotné zadostiučinění a výši zadostiučinění za předmětnou nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, soud posoudil tento nárok jakožto nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí - usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného (tj. žalobce) ze dne 3. 12. 2007. Žalovaná v rámci mimosoudního projednání tohoto nároku zaujala zamítavé stanovisko v samotném vyjádření k žalobě. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 2256/2011 a zejména sp. zn. 30Cdo 2813/2011 soud prvního stupně s odkazem opět na příslušná ustanovení zák. č. 82/1998 Sb. uzavřel, že předmětné trestní řízení měl dopad na soukromý život žalobce v podobě zhoršení jeho psychického stavu (xxx, xxx), pro které byl nucen vyhledat pomoc odborníka - lékaře a současně též nelze vyloučit, že psychické vypětí se mohl též určitým způsobem odrazit na zhoršení zdravotního stavu žalobce s následnou operací a léčbou, avšak na druhou stranu je třeba konstatovat, že žalobce se předmětného jednání (popsaného v usnesení o zahájení trestního stíhání) skutečně dopustil, byť následně toto jednání nenaplnilo veškeré znaky skutkové podstaty předmětného trestného činu, a tím ke vzniku nemajetkové újmy na své straně podstatným způsobem přispěl. Za této situace soud shledal jako odpovídající zadostiučinění poskytnutí částky ve výši 20 000 Kč. Ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. a v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30Cdo 3378/2013 rozhodl o tom, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci celkovou částku 21 600 Kč.

Proti tomuto rozsudku, a to proti vyhovujícímu výroku o věci samé a výroku o nákladech řízení, podala žalovaná odvolání, jímž se domáhala toho, aby rozsudek soudu prvního stupně byl změněn tak, že žaloba bude zamítnuta. V odvolání zdůraznila, že soud prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav a věc nesprávně právně posoudil. Žalovaná je přesvědčena, že celková délka řízení zcela přiměřená okolnostem daného případu, když věc byla po právní i skutkové stránce poměrně složitá, neboť ve věci byli vyslyšáni svědci, bylo prováděno mnoho listinných důkazů, bylo nezbytné vypracovat znalecký posudek, který byl několikrát doplňován. Řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, pokud jde o postup orgánů veřejné moci, soudy postupovaly plynule, bez větších průtahů, z jejich strany nedošlo ani k žádným procesním pochybením. Pokud jde o podíl žalobce na délce řízení, nelze mu vytýkat, že by se na délce řízení zásadně podílel, nicméně v případě, kdy žalobce tvrdí, že délka řízení pro něj byla významnou otázkou, že byl trestním řízením natolik frustrován, že co nejrychlejší skončení řízení pro něj mělo zásadní význam, pak je nutné očekávat, že žalobce v předmětném trestním řízení by měl působit za účelem jeho urychlení, tj. například stížností na průtahy v řízení u příslušného předsedy soudu či postupem podle § 174a zákona o soudech soudcích, jež by mohly urychlit předmětné řízení a odstranit vzniklé prodlevy. Těchto prostředků však žalobce v rámci trestního řízení nevyužil. Význam řízení pro žalobce nelze hodnotit jako zvýšený, neboť se nejedná o věc, které by měla být podle ustálené judikatury ESLP věnována zvýšená pozornost. Soud prvního stupně přiznal žalobci i zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným trestním stíháním vedeným proti jeho osobě ve výši 20 000 Kč. Žalovaná v této souvislosti upozornila na četnou judikaturu, podle které platí, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, újma založená jinou skutečností, musí být prokázána. Žalovaná je přesvědčena o tom, že v průběhu řízení nebylo náležitě prokázáno, že by trestní stíhání žalobce vyvolalo dehanestující ohlas v žalobcově okolí. Žalovaná sice nesporně, že jistá újma žalobci v důsledku předmětného nezákonného trestního stíhání

vznikla, nicméně vzhledem k uvedenému v odvolání, takto vzniklá újma nedosahuje takové intenzity, aby ji bylo nutno odškodnit v penězích. Konečně poukázala i na to, že skutek, pro který bylo trestní stíhání vedeno, se stal, rovněž je třeba zdůraznit, že žalobce výrazně poškodil některé ze stovky věřitelů, a to především neuhrazením sociálního a zdravotního pojištění, kdy na sociálním a zdravotním pojištění nehradil více než 9 000 000 Kč. Je tak třeba připomenout, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tedy její přiznání nad rámec konstatování porušení práva je namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně dostat mělo (viz rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Při úvaze o výši satisfakce soud zohlednil ty skutečnosti, které byly prokázány listinnými důkazy a výsledkem svědka, za kterého má prokázané, že žalobce se v průběhu trestního stíhání zhoršil jeho psychický stav, byl nucen vyhledat pomoc lékaře. Nelze sice vyloučit, že psychické vypětí se mohlo určitým způsobem odrazit na zhoršení zdravotního stavu žalobce s následnou operací a léčbou. Výsledkem svědka a jedinou lékařskou zprávou však nelze mít za prokázané, že žalobce trpěl psychickými potížemi nad rámec běžného stresu, který je spojen s každým trestním stíháním a už vůbec toto nelze bez provedených patřičných důkazů spojovat s rozvojem xxx onemocnění.

Žalobce ve svém písemném vyjádření vyvracel vývody odvolání žalované a navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Ve svém vyjádření poukázal na to, že žalovaná ve svém odvolání opakuje pouze argumentaci, kterou již předložila ve svém vyjádření k žalobě. Žalobce nesdílí názor žalované, že by soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci. Argumentace žalované, která namítá, že nebyla zjištěna změna ve vnímání žalovaného jeho okolí v návaznosti na trestní řízení, a že trestní řízení nebylo uváděno ve všeobecnou známost, nemůže obstát. Žalovaná ve své námitce v podstatě vůbec nezohledňuje přímý následek vedení trestního řízení na psychiku žalobce, ale soustředí se pouze na nepřímý sekundární aspekt vedení řízení, které spočívá v efektu zavržení žalobcem okolím. Žalobce tak opakuje, že má stále za to, že argumentace žalované podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 2256/2011 není v demokratickém právním státě udržitelná. Z názoru žalované v podstatě vyplývá, že pokud je proti někomu vedeno trestní řízení pro jakékoliv jeho skutečné jednání, potom odůvodňuje tato okolnost nepřiznání náhrady nemajetkové újmy z takového trestního stíhání vzešlé, i když jednání poškozeného vůbec není trestné. Takový postup by v praxi nutně vedl ke značné svévoli orgánů činných v trestním řízení, které by prováděly trestní stíhání kohokoliv pro cokoliv, a potažmo k perzekuci osob státem z malicherných příčin. K tomu žalobce znovu poukázal na obdobnou argumentaci, jež jednou popřel i sám Nejvyšší soud a to v rozsudku sp. zn. 30Cdo 1777/2012 ze dne 17. 1. 2013 Kč. V souvislosti s tím pak poukázali na to, že tuto argumentaci převzal i soud prvního stupně, který ze stejného důvodu zamítl žalobu co do částky 68 000 Kč požadované z titulu nemajetkové újmy způsobené žalobci nezákonným rozhodnutím. Žalobce přesto proti tomuto výroku nepodal odvolání, neboť je schopen přijmout kvalifikované posouzení jeho nároku soudem. Obdobný postup však žalovaná zjevně nepokládá za vhodný, byť byla z procesního hlediska převážně úspěšná. Žalovaná ve svém odvolání vůbec nezohledňuje skutečnost, pro kterou vznikly průtahy v řízení. V této souvislosti poukázal na obsah předmětného spisu a postup v něm. Zdůraznil, že vznik průtahů v řízení nemá nic společného se skutkovou či právní složitostí věci, jak tvrdí žalovaná. Konečně poukázal na to, že žalovaná nyní tvrdí, že délka řízení byla zcela přiměřená, avšak ve svém vlastním stanovisku č. j. 1940/2012 - ODSK - ODSK/6 ze dne 4. 10. 2012 sama uznala, že ve věci došlo k průtahům. Žalobce pokládá z tohoto důvodu existenci průtahů v soudním řízení Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou sp. zn. 2T

21/2008 za nespornou. Závěrem žalobce zdůraznil, že považuje rozsudek soudu prvního stupně za srozumitelný a přezkoumatelný a navrhl proto jeho potvrzení.

Odvolací soud k odvolání žalované přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212a o. s. ř.) a poté, kdy ve věci rozhodoval podle § 214 odst. 3, to je bez nařízení ústního odvolacího jednání, dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.

Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečný skutkový podklad, provedené důkazy správně hodnotil ve smyslu ustanovení § 132 o. s. ř. a nepochybil ani v právním posouzení věci. Odvolací soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje a pro stručnost svého odůvodnění proto odkazuje na pregnantní odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Soud prvního stupně při svém rozhodnutí tak velice správně vycházel z ustanovení § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., když správně poukázal i na související judikaturu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30Cdo 2301/2001 a vycházel tak z kritérií, které jsou pro dané řízení podstatná. Nepochybil proto, pokud vycházel při stanovení konkrétní výše zadostiučinění z částky 15 000 Kč a správně vzhledem ke konkrétním okolnostem případu snížil základní částku o 20 % s ohledem na složitost řízení a dále pak nepochybil, že vzal v úvahu důvod pro třicetiprocentní zvýšení základní částky pro činnost soudu a 20 % z důvodu vyššího významu předmětu řízení pro žalobce. Nepochybil tak, pokud přiznal žalobci na zadostiučinění za nepřiměřenou délku předmětného řízení částku 68 125 Kč s příslušným zákonným úrokem. Dále nepochybil ani v tom, jestliže žalobci přiznal i dalších 20 000 Kč, a to z důvodů, které podrobně uvedl ve svém odůvodnění rozsudku. I v tomto rozsahu se s jeho závěry odvolací soud zcela ztotožňuje, neboť soud prvního stupně měl dostatek podmínek pro to, aby dospěl k závěru, že předmětné trestní řízení mělo dopad na soukromý život žalobce v podobě zhoršení jeho psychického stavu, pro které byl nucen vyhledat pomoc lékaře. Jestliže tedy shledal jako odpovídající zadostiučinění poskytnutí částky 20 000 Kč, odvolací soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, jakož i s výrokem o nákladech řízení.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšnému žalobci v tomto stadiu řízení přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 3 400 Kč (sazba mimosmluvní odměny podle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění ve výši 3 100 Kč a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně, avšak jen za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 1. září 2015

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Martínková Hana